

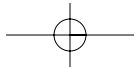
LÁSZLÓFFY ALADÁR

Te megígért nagy ébredés

Dr. Kisida Eleknek és Kozma atyának

*Te első színes arc-rokon,
 te jártál Tordán, Krisztusom,
 hogy körülnézz és rendbe hagyd,
 ha félbe-szerbe itt marad?
 Voltál a Házsongárdban is
 felírni, mi még nem hamis,
 s a Királyhágón át, gyalog
 néztél utána: megvagyok?
 Egy mozambiki ispotály
 ágyánál hasonmásod áll.
 Nem másik kép és más beteg!
 Összefüggnek az életek.
 A halál, az is összefügg,
 mint kopott római betűk,
 a talpak lecsiszolta lap
 az örök új írás alatt.
 Miért olvasnék nehezen?
 Csak szememmel emlékezem.
 Bennem a gyermek mint halott
 feladta már az alakot
 s túlélte hány halálos sebet
 kihordván ezt az öreget.
 Kinn minden folyton változó.
 Benn örök Kármel, örök hó.
 Ez itt az emmauszi éj,
 melyben mint rádió beszél
 ezer nyelv s egyetlen beteg.
 Jelentenek az emberek,*

*ki ahogy sejti merre, hol,
 arra fordulva galagolyó,
 jajong, hogy túrva túrunk és
 velünk az áldott szenvedés,
 de újraébredünk, tehát
 visszavesszük a glóriát
 ha kicsit csillapul a kín
 az önbit gyarlóságain,
 bármin, ami csak elbitet
 elfeledjük a fő hitet
 s elalszunk. Ápolhatsz tovább
 férges gyümölcsöt aranyág,
 álmunkban tükrö-arc-rokon,
 te magabiztos irgalom,
 te ellenségek hídja, te
 elbúcsúzó tekintete,
 te megígért nagy ébredés,
 te halálunk közötti rés,
 te rég beomlott, elkavart
 Nílus, Jordán és Tisza-part,
 kit oázisként mentenek
 e fogoly-éden lágerek,
 hogy minden nyelven meglegyen,
 legbelsőbb Sinai-hegyem,
 litániaként mondalak
 az intenzív halál alatt,
 utolsó színes arc-rokon
 a felleg-ispotályokon...*

[*Lászlóffy Aladár versei*]

A hőésés ha most eláll

*Ha el nem áll, ha el nem áll,
megtelik mennyekkel a váll,
és fehér mázsái alatt
lehámlik mind a vakolat.*

*mint gyorsan dagadó ragály,
hogy ez sem elég ennyi már
elborít mindenkit a sár,
ha most, ha hirtelen eláll.*

*Egy darabig még ellenáll,
aztán beomlik a falál,
megroppannak a támfalak,
mint üvegtábla, mint a lakk.*

*De úgy látszik ez most kitart,
puba tonnákba bújt a part
az égi ár a földre tart,
már több is mint amit akart.*

*Az egész átmenet mesés
karácsonyvárás volna és
szemembe szalad mint a kés,
ha el nem áll a hőésés,*

*Megint kiderülhet az ég,
s jönnek megint a feketék,
ha megint elmézi az ég,
hogy ennyi sem volt még elég.*

Messze az ég még nem is tudja

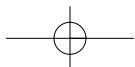
*Kezdő eső, kezdődő őszben.
Messzebb az ég még nem tud róla,
hogy féltek kánikula közben
s most hajlamosak már a hóra.*

*A kert marad: gyökérbilincsen –
a legszabadabban tenyészhet.
Kollektív kedve, joga nincsen,
s ugyanaz várja: az enyészhet.*

*A kertek soha nem mozdulnak,
a kertekben történik minden,
aszályok, zivatarok dúlnak
rügyeken túl, gyümölcsön innen.*

*Messzebb az ég még nem tud róla,
még hisz, remél, ragyog, világít.
Van ahol nem ütött az óra,
hogy lemenőben a világ itt.*

*De vannak álmodó nagy percek! –
messze az ég még nem is sejti,
hogy minden elvárásolt herceg,
s ezt még a bozót sem felejt.*

Fadrusz

*A fehér kőhíd, mely felett
naptárlanak a fellegek,
fellegzenek a rossz napok,
a fehér kőhíd megkopott,*

*de azért áll a közepén,
ott áll a komor csatamén,
áll, álldogál az érclovas,
őrzi a régi tornyokat.*

*Vas zászlai nem lengenek,
Nem törte meg a vasnyereg,
ha vasideje alakul,
vas kísérete szét se hull.*

*Egy történelem óta ül,
mennyre fáradt egyedül,
mennyre kell még Kolozsvár,
annak ki párszáz éve vár,*

*nem tudja, aki arra megy
a régi cinterem felett,
akire mindent rábagyott
a pár millió rég halott.*

*Egyetlen szellem sejtí még,
mit rejt e szimbólum-vidék.
Egyetlen. Akkor. Akinek
megszólaltak e jelkövek:*

*akiben végül összeállt,
hogy mi győzi le a halált...
Az erős kőhíd, mely felett
bronzlovakat felejtenek.*

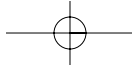
A lépegető ember

*A kor padlója enyves
havas, Don-kanyaros,
Csáki szalmájától szennyes,
de emberi jogos.*

*Tápáskodjunk, csak rajta!
kiöntött vér-vörös,
meg lehet csúszni rajta,
jeges és börtönös.*

*Légy aranyból vagy fából,
csak mindent elviselj,
kórházi ágy havából
Dózsaként kelni fel.*

*Tessék, hogy betemessék:
emlék-tartása már
hányszor mutasson példát
még boltan is. Hogy jár*

[*Lászlóffy Aladár versei*]

*mint szálegyenes emlék –
utánnanézbetiünk:
így lábalt ki a bajból
apánk és nemzetünk.*

*Egy szép napon mint Lázár
csak felkel s úgy megy el.
Szabadnak lenni, más már
aligha érdekel...*

Japánbirs

*Kínai tél s japán öröm –
túl minden égi sarkkörön,
túl minden földi fellegen,
ma jó nekem, de jó nekem!*

*Fagyott szemek a lugason,
a fedélen egy macskanyom...
A gyermekkorom udvarán
megint egy tél talált ma rám,*

*vagy én se vagyok már sehol,
csak ez a tél se tudja jól,
hogy az a lélek hol lehet
egykori önmagunk helyett,*

*akiért mindig érdemes,
ha ág és alkonyat veres,
hogy hó és önérzet fehérré –
egyáltalán van ilyen tél?*

